

komisařstvím, zákon však přece je připouští, ba i nařizuje. Ale důvody prvního i rekursního soudu nejsou s to, by přiměly Nejvyšší soud ke změně ustáleného jeho rozhodování (srovnej uveřejněné rozhodnutí čis. 9650 sb. n. s.). Ustanovení min. nař. ze dne 7. května 1860, čis. 120 ř. zák., na něž se nižší soudy odvolávají, že v sídlech sborových soudů prvé stolice musí býti notáři jako soudní komisaři pověřováni úkony v § 183 not. ř. ze dne 21. května 1855, čis. 94 ř. zák. vypočtenými, jest vykládati v souvislosti s právními předpisy, za jichž platnosti byly vydány a jež byly od té doby vydáním nových procesních zákonů podstatně změněny. Podle § 183 písm. c) not. ř. mohou býti notáři pověřeni soudními odhady ve věcech sporných i nesporných. a přece nikdo nebude tvrditi, že by bylo lze i nyní pověřiti notáře odhadem nemovitosti ve sporu. Podstatou soudního odhadu jest provedení a zhodnocení znaleckého důkazu, to i ono jest však úkonem ryze soudcovským. Výjimka § 144 ex. ř., že provedením popisu nemovitosti a odhadu jako přípravného úkonu pro vnucenou dražbu má býti pověřen výkonný orgán, jímž může býti podle § 24 ex. ř. a § 23 odh. ř. i notář, nevztahuje se, jak bylo zdůrazněno v § 30 reálného odhadního řádu čis. 175/1897, na zhodnocení znalecova posudku a nemůže býti pro svou výjimečnou povahu rozšiřována na jiné obory soudního řízení, kde jest odhad sám sobě účelem. Odhadní řád byl vydán pro řízení exekuční, podle § 33 má ho býti používáno i v řízení úpadkovém, předpisy však vydané pro jiné obory soudního řízení zůstaly jím nedotčeny. Tu však ustanovuje § 3 nesp. říz., že notáři mohou býti pověřeni jen takovými úkony, jež nevyžadují soudcovského rozhodnutí, a § 272 nesp. říz. praví, že pro odhady platí předpisy zákonů procesních, tedy nyní pravidla nynějšího, na zásadách ústnosti, bezprostřednosti a volného uvažování důkazů spočívajícího civilního soudního řádu. Jde-li o odhad za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí, jenž podle povahy věci musí býti proveden vždy ke dni již uplynulému, jest soudcovské činnosti nutně třeba již při ohledání a popisu odhadované nemovitosti, neboť musí býti vyšetřen a určen především stav nemovitosti v den, k němuž se odhad provádí. Již z tohoto důvodu není pro činnost výkonných orgánů podle §§ 24 a 144 ex. ř. a § 23 odh. ř. při těchto odhadech místa, tedy ani pro pověření notářů. Dovolacímu rekursu musilo býti vyhověno a okresnímu soudu uloženo, aby odhad provedl sám, a to soudcem.

Čís. 10669.

Knihovní věřitelé nejsou oprávněni k rekursu proti usnesení, jímž byl vysloven souhlas s navrženým vyrovnáním dlužníka s věřiteli, vedoucími proti němu vnucenou správu.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1931, R I 194/31.)

K návrhu dlužníka, vymáhajícího věřitele a vnuceného správce vyslovil za vnucené správy p r v ý s o u d souhlas s navrženým vyrovná-

ním věřitelů s dlužníkem pod podmínkou, že vyrovnání bude provedeno mimosoudně. Rekursy knihovního věřitele soud první stolice odmítl. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, předložil rekursy k rozhodnutí. Důvody: První soudce odmítl napadeným usnesením stížnosti, ježto usnesení těmito stížnostmi napadené ze dne 28. června 1930 jest opatřením podle § 120 čís. 4 ex. ř., proti němuž stížnost podle ustanovení § 132 čís. 3 ex. ř. není přípustná. Stěžovatel dovozuje, že tu nejde o případy podle § 120 čís. 4 ex. ř. a že jsou tudíž stížnosti přípustné. Podle § 109 ex. ř. poslední odstavec, má exekuční soud k návrhu dáti vnucenému správci pokyny co do vedení správy a hospodaření. Vnucený správce se k návrhu povinné strany, by bylo použito nabídky věřitelky V. ohledně stabilisování hospodářského stavu domu O., připojil a ve svém vyjádření uvádí, že, kdyby se schválila záloha V. 500.000 Kč a použilo se jí k částečnému zaplacení věřitelů, kteří dodali práci a materiál do stavby, mohlo by se docílit ročního výtěžku kolem 1,000.000 Kč a po zaplacení běžného úroku kolem 600.000 Kč, mohly by se ponenáhlu upláceti i starší úroky a též jistina po dohodě se stěžovatelem. Na to vydal první soud usnesení ze dne 28. června 1930, v němž s povolením zálohy 500.000 Kč podle § 120 čtvrtý odstavec ex. ř. zásadně souhlasí a vnucenému správci ukládá, by nejdéle do 15. července podal soudu přesnou a zevrubnou zprávu o dohodě všech vymáhajících věřitelů. Jde v první řadě o to, zda toto usnesení je usnesením, jež uvádí § 132 čís. 3 ex. ř. Podle obsahu usnesení nejde však o pokyny vnucenému správci co do hospodaření, nýbrž přímo o jakousi sanaci, o mimosoudní vyrovnání, tedy o něco mimořádného, a proto nepatří napadené usnesení k opatřením, proti nimž stížnost není přípustná.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolací rekurenti vytýkají především, že rekursy proti usnesení exekučního soudu ze dne 28. června 1930 byly podány osobou neoprávněnou a že již z tohoto důvodu měly býti odmítnuty. Výtka tato jest oprávněna. K., jenž rekursy podal, jest knihovním věřitelem na nemovitostech Marie R-ové, proti níž byla k návrhu záložny v K. povolena exekuce vnucenou správou. K. není vymáhajícím věřitelem ani povinnou stranou a, jsa jen knihovním věřitelem, není ani účastníkem exekuce vedené proti Marii R-ové zmíněnou záložnou, jakž plyne z toho, že hypotekární věřitelé se neuvědomují o tom, že vnucená správa byla povolena (§ 99 druhý odstavec ex. ř.), ani o tom, že byla zrušena (§ 130 první odstavec ex. ř.), že se nezvou k roku ustanovenému k tomu, by účet byl vyřízen a by bylo jednáno o správcových nárocích na odměnu a na náhradu jeho výdajů (§ 116 druhý odstavec ex. ř.), ani nemají právo nahlednouti do účtu a podati proti němu nebo proti jednotlivým položkám připomínky (§ 116 druhý odstavec ex. ř.), a že teprve, až dojde k rozdělení výtěžkových přebytků (§ 122 a násl. ex. ř.) jest je předvolati

k rozvrhovému roku, by se jednání o rozvrhu účastnili (§ 123 první odstavec ex. ř.). Kromě účastníků nepřísluší však ve věcech exekučních třetím osobám právo k rekursu, leč by zákon, jako na příklad u podlužníka, stanovil výjimku. Výjimečného ustanovení, jež by přiznávalo hypotekárním věřitelům právo k rekursu v exekuci, o jakou jde, není, a K. nebyl tudíž k rekursu proti usnesení exekučního soudu ze dne 28. června 1930 oprávněn a nemělo mu toto usnesení ani býti doručeno (§ 64 ex. ř.). Nebyl-li však K. k rekursu oprávněn, byly jeho rekursy odmítnuty prvním soudem právem, a nezáleží na tom, že se tak stalo z důvodu, jenž rekurentovi se nezdál býti přiléhavým.

Čís. 10670.

Uspokojení vymáhajícího věřitele může po případě býti ohroženo a lze odklad exekuce učiniti závislým na složení jistoty, povolen-li odklad exekuce dříve ještě, než s ní bylo započato.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1931, R I 246/31).

Soud první stolice povolil odklad exekuce na svršky dříve, než bylo s exekucí započato. Rekursní soud vyhověl rekursu vymáhajícího věřitele potud, že povolil odklad exekuce jen pod podmínkou, že dlužník složí jistotu. Důvody: § 44 druhý odstavec ex. ř. stanoví, že má býti povolení odkladu exekuce učiněno závislým na složení jistoty, mohl-li by odklad ohroziti uspokojení vymáhajícího věřitele. Toto ohrožení tu jest, uváží-li se, že vymáhající straně, jež má nárok na to, by exekucí dosáhla co nejrychlejšího uspokojení pohledávky soudně jí přiznané, odkladem exekuce jest zabráněno, by nedosáhla zaplacení toho, co jí přiznáno a by nemohla disponovati s částkou odpovídající vymáhané pohledávce. K tomu přistupuje v souzeném případě, že následkem povolení odkladu exekuce dosud ani povolení zabavení provedeno nebylo, že zahájený spor o zrušení exekučního titulu může trvati nejméně rok a že vymáhající strana nemá proto záruku, že v případě zamítnutí žaloby dojde úplného uspokojení své pohledávky, zvláště, když nelze nijak zaručiti, že se mezitím majetkové poměry povinné strany tak nezmění, že by vymáhající strana neměla pak naději na úplné uspokojení. Za tohoto stavu věci, nanejmeně ona povinná strana projevila ochotu celou vymáhanou pohledávku složiti na soudě, jest uložení jistoty zákonem odůvodněno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu dlužníka.

Důvody:

Vývody dovolacího rekursu, že není podkladu pro to, by povolený odklad exekuce byl učiněn závislým na složení jistoty, ježto prý tu není okolností, z nichž lze důvodně souditi, že uspokojení vymáhající věřitelky je odkladem ohroženo (§ 44, druhý odstavec ex. ř.), nejsou opod-